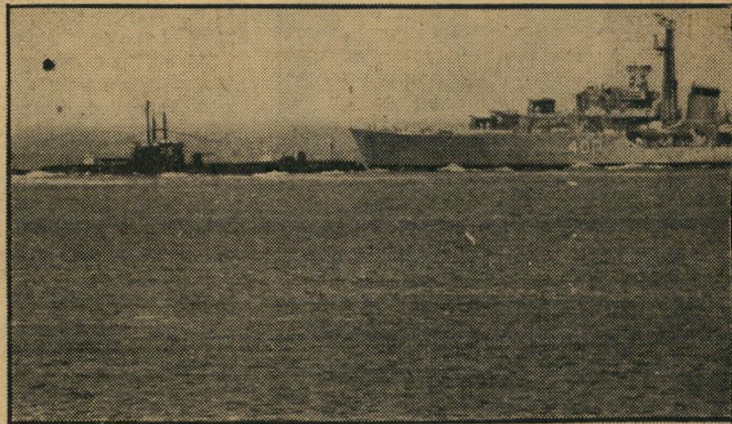

הטילים
טילים מודרכים אנטי-טנקיים מטיפוס ט.ס. 10, שאפשר לשנות את מסלול מעופם באוויר, מורכבים על גבי קומאנדקרים, היו אחד החידושים של מצעד צה"ל השנה.

הצוללת
תנין, שצוותה ניצב בחרטומה ובירכתיה במשט הראשון של צה"ל, בו השתתפו כלי-השיט של חיל הים בהופעה בפני החוזים במצעד. כן השתתפו במשפט גם סרפרדות.

המוראל
של חוגגי יום העצמאות השנה היה גבוה יחסית, בהשוואה לשנים הקודמות. תמונה זו צולמה בשעה שתיים בלילה בכיכר דיזנגוף בתל-אביב. החוגגים בחרו ספונטאנית את השיר הפופולרי עוד לפני מצעד הפזמונים של קול-ישראל. השיר הפופולרי ביותר: יא מוסטפה יא מוסטפה.

אולי היה זה גם לקח השנים הקודמות ש לימד שאיש לא ישמח ואיש לא ירקוד ואיש לא ישתכר, ועלייד במות-הבידור אפשר להת-רענן או להתעייף בחזיה בהופעות בידור, אבל אם רוצים לשמוח צריך לעשות זאת לבד.

והרחובות שבשנה שעברה התרוקנו כבר בשתיים אחר חצות, עדיין המו השנה בחמש לפנות בוקר, ובכל בית שני נערכה מסיבה, ושיכורים עדיין לא היו הרבה אבל מספר המבושמים עלה.

ולפנות בוקר עמד איציה ממבוש, מוכתר עין-הוד, בפני קהל אלפים שהשתתף במסי-בה עליוה שנערכה על המדרכה שלפני מסעדת קליפורניה, והטיף מוסר במשפט קצר אחד שביטא את אפיה של השמחה בלילה ה-12: "מה אתם שמחים בעצמם? הרי שכחתם את הסיבה שבגללה צריך לשמוח!"

של טמפו. הכוסות עבדו במחזור אפילו מבלי להשטף. בכל תל-אביב הלכו כ-60 חבריות, של 64 ליטר כל אחת, ונמכרו כ-160 אלף ששתו אספרסו והתבוננו משועממים בעור-רים ושבים.

★ ★ ★

הוא היה שונה, הלילה ה-12. לא הר-קידו אמנם אנשים בכוח ולא הכריחו איש לשמוח. אבל מי שרצה, יכול היה לעשות זאת. מי שרצה יכול היה גם להש-תעמם. אבל עובדה היא שהשנה רצו יותר אנשים לשמוח. אולי היתה זו העובדה שמצעד צה"ל נערך בחיפה, שגרמה לכך שהשנה ניטל מהגג הרבה ממשמעותו הצ-ראית, ובמקום לחכות למצעד שלמחרת, ראו אנשים את עיקר המטרה לעשות שמח.

קרה, החל למכור משקאות קרים וכל מי שהיתה לו עגלה יותר גדולה עסק במכירת קאבאב. אולי הבשר לא היה טרי ואולי ה-גשה לא היתה כל כך היגינית, אבל התיא-בון היה גדול, למרות המחירים המפולפלים כקאבאב עצמו. בין העגלות הקטנות והעג-לות הגדולות אפשר היה לפעמים לראות עגלות בינוניות, עליהן נערכו משחקים ב-קוביה ובמשחקי-מזל אחרים.

וברחבה שלפני היכל התרבות עמד מרסל מרוואני בתוך דוכן מכירת היין של כרמל מזרחי. כל השנה הוא קבוע בלשכת העבודה. הפעם לקח למכור משקאות בקבלנות. היו שתי חבריות יין. 15 גרוש כוסית. הלכו ביחד עם הכוסות תוך שעה. הקהל רצה עוד יין אבל לא היה. גווז לא רצו לשתות. ומרסל לא מכר כלום. אבל בפינת דיזנגוף-פרישמן מכרו כבר את היין בבקבוקים

גם החג שלך? "לא, זה לא החג שלי, אבל אני יש לי כבוד לחג. אמרו לי לבוא, או באתי. אבל זה לא חג שלי."

ברחוב דיזנגוף היתה נדידת העמים הגדו-לה. זרמו צפונה ודרומה בלי הפסק כמו כל השנה. אבל הפעם גם על הכביש. הולי-כים ללא מטרה הנה ושוב, אבל יש תאו-רה מליאה ותזמורת בפנינות הרחובות וק-בוצות של רוקדים ושרים חוסמים את הדרך. אז שמח. אבל הכי שמח בכרך דיזנגוף. למה? מפני ששם שכחה התזמורת את התווים של אל גינת אגוז ומנגנת כל הזמן צה-צה-ציה. מי שרוצה רוקד. מי שלא רוצה, מסתכל ונהנה. נקודת המשיכה העיקרית היא עדיין כסית. אלפים התרכזו מסביב לבית-הקפה ה-גדוש כדי לראות כמו עיניהם כיצד חוגגים אנשי-הרוח. ישבו שם אלתרמן ושלונסקי ואורי צבי גרינברג, ושמו ושרו בדיוק כמו אלה שאינם אנשי-רוח, מה שעודד את הצו-פים להמשיך ולשמוח, כפי שעשו זאת לפני הרוח. אבל בכמת-הבידור שבהיכל-התרבות הבחין המנחה אורי זוהר באשה העומדת בשורה הראשונה לפני הבמה לחוצה אל החביות על-ידי הקהל שמאחוריה. היא עמדה דום ולא זזה, עיניה נעוצות בנקודה אחת. כשמישהו זו היא נפלה. התברר שהיתה מעולפת כבר מקודם, אבל אלה שדחפוה החזיקו אותה עומדת.

ביפו הופיעה על הבמה להקת הנוח"ל ו-הופיעו אקרובטי הקרקס הפולני והקהל מחא כפיים והילדים צחקו עד בלי סוף למראה התעלולים. אבל שלושה ילדים אבדו את הוריהם, ושוטרים לקחו אותם וצעקו את שמותיהם ברמקולים. אולי ההר-רים ירצו לבוא ולקחת אותם, למרות ש-בעצם זה פתרון הרבה יותר נוח מאשר להשאיר אותם בבית לבד. אך אחד לא משו-ר גע לבוא להיות בייביסיטר בלילה כזה.

בשכונת התקעה היתה הצלחה פנטסטית. הקהל המקומי נשאר ברובו לחגוג במקום. גיו אמר שיגע את כולם. סגן ראש עיריית תל-אביב, אליעזר שכטר, בא ואמר שאם לא יתנו לו לדבר 30 שניות, הוא לא יתן לס-גור את הבמה. אז נתנו לו. אבל אשה אחת צעקה כל הזמן: "איפה הילדה שלי? הילדה שלי נעלמה! הביאו שוטרים. הילדה שלי נעלמה!" צרחה האשה. "בת כמה הילדה שלך, גברת?" "בת 15." והרקונית הפו-לניות של הקרקס זחלו מתחת לבמה כדי לסחוב עוד בקבוקי יין.

העיר כולה הפכה ליריד ענק. כאילו כל מי שהיתה לו עגלת תינוק וכסף לקנות

אלוף פקוד הצפון מאיר זורע, ראש הממשלה, דויד בן גוריון, נשיא המדינה, יצחק בן צבי והרמטכ"ל חיים לסקוב. מאחוריהם יושבות רעיותיהם ורעיית נשיא המדינה הראשון, וורה היצמן.

ארבעת הגרולים
מקבלים את פני מצ-עד צה"ל בחיפה. טנן א.מ. איקס חולק על פני במת ההצדעה של המצעד. עליה ניצבים